

Daf Hayomi Michnayot

Dans un monde qui vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

משניות מבוארות

מסכת מעשר שני פרק א

ד' חשון

לפנים. ואדם עומד על האילן ורוצה לאכול מעשר שני, אם מכניד החומה ולפנים לפניו, דאורי' וירושלם ירושלים (ת"ס) ואוכל שם, ואינו פודה מנגד החומה ולחוץ דתי' לחוץ, ואינו אוכל ופודה בתי' הבדים שבירושלים שתי' בחומה לסתימת ויתים, שפתחיהן לפנים מן החומה ויחללו לחוץ, או שפתחיהן לחוץ מן החומה, ויחללו לפנים מן החומה, בית שמאי אומרים, שקל בתי' הבדים הללו הכל לפניו, ופי' בתוספתא וירושלם דלחומרא קאמר דלא יפדו שם, ולא יצאו לחוץ, ולא יאכל שם, ובית הלל אומרים, דרק החלל שמנגד החומה ולפנים דתי' לפניו, ואוכלים שם מעשר שני וקדשים קלים שגאליים בכל ירושלים, ואין פודים שם, אבל התהלך מעשר החומה ולחוץ לחוץ ואין אוכלים שם מעשר שני וקדשים קלים, ופודין שם מעשר שני:

ח הלשכות, בנזירות ופתוחות לחל, תוכן חל וגזותיהן קדש, בנזירות בחל ופתוחות לקדש, תוכן קדש וגזותיהן חל. בנזירות בקדש ובחל ופתוחות לקדש ולחל. מכנגד הקדש ולקדש, קדש, מכנגד החל ולחל, חל: **ט** מעשר שני שנכנס לירושלים ונגמרים בין שנטמא באב הטמאה בין שנטמא בולד הטמאה, בין בפנים בין בחוץ, בית שמאי אומרים, יפדה ויאכל הכל בפנים, חוץ משנטמא באב הטמאה בחוץ. ובית הלל אומרים, הכל יפדה ויאכל בחוץ, חוץ משנטמא בולד הטמאה בפנים: * הלקוח בכסף מעשר שני שנטמא, יפדה. רבי יהודה אומר, יקבר, אמרו לו לרבי יהודה, ומה אם מעשר שני עצמו שנטמא, הרי הוא נפדה. הלקוח בכסף מעשר שני שנטמא אינו דין שייפדה. אמר להם, לא. אם אמרתם במעשר שני עצמו, שכן הוא נפדה בטהור ברוחק מקום, תאמרו בלקוח בכסף מעשר שני שנטמא בטהור ברוחק מקום: **יא** צבי שלקחו בכסף מעשר, ומת, יקבר על ידי עורו. רבי שמעון אומר, יפדה. לקחו חי ושחטו ונטמא, יפדה. רבי יוסי אומר, יקבר. לקחו שחוט ונטמא, הרי הוא כפרות: **יב** המשאיל קנהוין למעשר שני, אף על פי ששקפו, לא קנה מעשר. וזהו לוחן סתם, עד שלא יגוף, לא קנה מעשר. משקפו, קנה מעשר. עד שלא יגוף, עולות באחד ומואה. ומשקפו, מקדשות בכל שחו. עד שלא יגוף, תורם מאחת על הכל. ומשקפו, תורם מכל אחת ואחת: **יג** בית שמאי אומרים, מפתח ומערה לנת. ובית הלל אומרים, מפתח ואינו צריך לערות. כמה דברים אומרים, במקום שדרוך למכור סתומות, אבל במקום שיש למכור פתוחות, לא יצא קנהוין לחלוץ.

ח הלשכות חדרים שהיו בניית בקדש בחומת העיר, ופתוחות לחל להר הבית, תוכן של הלשכות האלו אינם מקדשת העיר, אלא הם חל, ואסור לאכול שם קדשי קדשים, וגזותיהן אם שוין לפרוע העיר, והן קדש ומתן לא יקדשו קדשים, וקנהו שבתיו בשופע ההר, אבל אם היו גבוהים מקדשת העיר, והן חל, דגזו יעילות לא יקדשו קדשות העיר, ואם הלשכות בניית בחל ופתוחות לקדש, תוכן קדש והולכין בתר פתחיהן, וגזותיהן חל, אפלו שהגו שנה לפרוע העיר (ת"ס) בניית בקדש ובחל, ופתוחות לקדש ולחל כגון הלשכה ביהמקד שהיתה פתוחה לקדוה ופתוחה ימי לחל, תוכן וגזותיהן מנגד הקדש ולקדש

קדש, מכנגד החל ולחל חל: **ט** מעשר שני שנכנס לירושלים ונטמא, בין שנטמא באב הטמאה, בין שנטמא בולד הטמאה, כגון בכלים שנגעו במשקוין טמאין, שטמאתו רק מדרבנן, בין שנטמא בפנים מן החומה בין שנטמא בחוץ מן החומה כיון שנכנס, בית שמאי אומרים, יפדה ומעשר שני שנטמא פודין אותו כגפול בירושלים, ואחר שנקדו כפרות ונגעו חלוץ אסור להוציאם ולאכלן מחוץ לירושלים, ויאכל הכל בפנים, שלא יאמרו מעשר שני יוצא מירושלים, דיש של למעשר היוצא מירושלים, ואינו קול לפדוין מעשר, חוץ משנטמא באב הטמאה כשהוא בחוץ דכיון שנכנס בטמאה אין בהוצאה קולטתו, ובית הלל אומרים, הכל יפדה ויאכל בחוץ, מירושלים, דכיון שנטמא הרי זה חלוץ, חוץ משנטמא בולד הטמאה בפנים, דכיון שנטמא לאחר שנגנס לירושלים, ונטמאתה קלה דהיינו ואל הטמאה, לקח המיזו שני יוצאוהו מירושלים, אבל אם נטמא בולד הטמאה בחוץ, אפלו שהוא טמא רק מדרבנן מתן להוציא לחוץ ולאכלו, וירושלמי מטיב לה גנו שהכניסוהו על מנת שלא ילקחוהו מחצות, שאם לא כן מכוין שהוא טמא אפילו דרבנן ונגנס בכל פנים: למדנו ב"א מה שפרות שנתנו בכסף מעשר שני חפור מעשר שני אדיו לו פדיון כשהו טהור, אבל * הלקוח בכסף מעשר שני שנטמא, בין בפנים מן החומה בין בחוץ, יפדה, שהרי אסור לאכול בטמאה, רבי יהודה אומר, יקבר, דתי' שורחא ופדויהו בו, ואין שרף שוב פדוין, אמרו לו חכמים לרבי יהודה, קל וחמר הדין, ומה אם מעשר שני עצמו שנטמא הרי הוא נפדה כמיט', הלקוח בכסף מעשר שני שנטמא שפרות עצמן לא היה עליהן קדושה, אין דין בדיא שייפדה, אמר להם רבי יהודה לא

מעשר, דהקנהו אינו בטל ליו, ואם משקפו קרא עליהם שם מעשר, קנה מעשר, ורבי יוסי דהקנהו וצריך לפדויהו, וכן פי' הפרש בין קנהו פתוח לכותם לענין בטול, דאם נתערב קנהו תרומה בחלוץ עד שלא יגוף, עולות באחד תרומה ומואה חלוץ שנתערבו, דחשביוני ליה מערביון זו בזו, ומשקפו נגעשו דבר חשוב ואם נתערבו מקדשות כל שישן ליה מילין ואסרי, דמדחשיביו והיו דבר שמוכרין אותו במקרה לא בטלו אפלו באלי, נקראה ס"א מ"ו וימכרו בדמי תרומה שריא בולד לפניו, חוץ משקפו אותה שהיא היתה מתחלה ממון כהן, שצריך לתנה לכהן בתום, וכן לענין צריך שריא הכל מן המפקד, ואם עד שלא יגוף את הקנהוים ורצה להפריש, תורם מאחת על הכל, דחשיב את המפקד, ומשקפו, תורם מכל אחת ואחת דאין חשוב מן המפקד, ויחלקו בזה בית שמאי ובית הלל אין תורמין את הדין שריי בקנהוים כחומות: **יג** בית שמאי אומרים אם חתמן ורצה לתרם אחר כך תורם מאחת על הכל, מפתח מקנהוים ומערה קל את ליהו למת, מקום חסיסת הדין ומערה, דכיון שקבר הפדיון על ידי סתימת הקנהוים, לא מועיל אם יפתח את הקנהוים, ובית הלל אומרים, מפתח הקנהוים ואינו צריך לערות למת, כיון שבתחלה לפני שסתמו היה יכול לתרם מאחת על הכל, כמה דברים אומרים שאם אחר ששקפו קרא שם מעשר דקנה מעשר נתפס הקנהוין בקדשת מעשר שני, במקום שדרוך למכור קנהוים סתומות, דבאפו זה בירושלים הקנהוין טפל ליו וכומו ששינוי בפי"א מ"א, אבל במקום שדרוך למכור קנהוים פתוחות, לא יצא קנהוין לחלוץ, דאיתו טפל ליו, ולקר אינו טפל גם לענין זה שסתם הקנהוים בקדשת מעשר שני,

מעשר שני פרק ב

שהוא עתה שלו, מוסף חמש: **ד** מערימין על מעשר שני כדי שלא יצטרך לתת חמש (דכתיב בי' וברבי"ד כ"ו) בקרב "כי יבקר ה'", וירושלמי יציא, אומר אדם לבנו ולבתו הגדולים, דכרך אינו סומכים על שלחנה וכן לבניו ולשפתו העברים, דגופו אינו קטיל לו, הילך קח מעות אלו בכמתה, ופדה כך ואל תעשה כהם מעשר שני, ואמר כן לבנו ולבתו הקטנים, ולעבדו ולשפתו הכנענים, מפני שידן כיד, דמה ששנה עבד רבו, וקטן נמי וידיה ומציאתו לאביו, והכסף שנתנו להם הרי הוא של האב, ונמצא שפודין את המעשר שני שבלחוחות והיו כפעלים, ולחברו בדיא יכול לומר: כן **ה** היה עומד בגרן אין בידו מעות לתנה לחברו, אמר לפני שהיה מפרש מעשר שני לחברו שהוא אהבו ויודע בו שאינו עושה אלא להפטר מן החמש, ולא הפרות האלו נתנים לך במתנה (ובהפרישו אסור לתם במתנה כדלעיל פ"א מ"א) והבעל הבית כפוי שאינו של עתה חזרו ואומר הרי פרות אלו מחללין על מעות שבבית ופטור מחמש: כשם שיכול לפדויה מעשר שני לעצמו כך יכול לבכרו ולמעות ששגבל: והא

אבל אם רצה להחמיר על עצמו שלא ימכור חלוץ, יכול למכור הדין במדה שאינו מוכר לו קנהוין כמו שהוא, ואמר לו מוכר דף כל מדה בקר וקר מעות: אבל קנהו לחלוץ, דהיי מדרבן שמוכר לו רק את הבית, אבל הקנהו לא קנה מדמי מעשר שני, רבי שמעון אומר, אין האומר לחברו חבתי זו יין אני מוכר לך חוץ משקנהוים שאני רוצה להשאיר בשביל מעשר שני שבו, יצא קנהו לחלוץ, ולא קנה מעשר שני לקנהו:

משניות מבוארות

מסכת מעשר שני פרק ב

ד' חשון

אבל אם רצה להחמיר על עצמו שלא ימכור חלוץ, יכול למכור הדין במדה שאינו מוכר לו קנהוין כמו שהוא, ואמר לו מוכר דף כל מדה בקר וקר מעות: אבל קנהו לחלוץ, דהיי מדרבן שמוכר לו רק את הבית, אבל הקנהו לא קנה מדמי מעשר שני, רבי שמעון אומר, אין האומר לחברו חבתי זו יין אני מוכר לך חוץ משקנהוים שאני רוצה להשאיר בשביל מעשר שני שבו, יצא קנהו לחלוץ, ולא קנה מעשר שני לקנהו:

א ורצה להחמיר על עצמו למכור במדה, יצא קנהו לחלוץ. רבי שמעון אומר, אף האומר לחברו חבתי זו אני מוכר לך, חוץ משקנהוים, יצא קנהו לחלוץ:

פרק ד א המוליד פרות ממקום הזול למקום היקר, קשער הזול, או ממקום הזול למקום היקר, פודהו קשער מקומו. המביא פרות מן הגרן לעיר, וכדי יין מן הגת לעיר, השבח לשני ויצאות מביתו: **ב** פודין מעשר שני קשער הזול, כמות שהקנהוין לוקח, אבל כמות שהוא מוכר. כמות שהשליחין פודים, כמות שהוא מצרף. ואין פודין מעשר שני אכרה. את שקמיו ידועים, יפדה על פי עד אחד. ואת שאין דמיו ידועים, יפדה על פי שלשה, כגון היין שקרם ופרות שהרקיבו ומעות שהחליאו: **ג** בעל הבית אומר בקסלע ואחר אומר בקסלע, בעל הבית קודם, מפני שהוא מוסיף חמש. בעל הבית אומר בקסלע ואחר אומר בקסלע ואסר, את של סלע ואסר קודם, מפני שהוא מוסיף מין הגרן. הפודה מעשר שני שלו, מוסיף עליו חמישיה, בין שהוה שלו ובין שנתן לו ובמתנה: **ד** מערימין על מעשר שני, יציא, אומר אדם לבנו ולבתו הגדולים, לעבדו ולשפתו העברים, הילך קח מעות אלו ופדה לך מעשר שני זה. אבל לא יאמר כן לבנו ולבתו הקטנים ולעבדו ולשפתו הכנענים, מפני שידן כיד: **ה** היה עומד בגרן ואין בידו מעות, אומר לחברו, הרי הפרות האלו נתונים לך במתנה. חוזר ואומר, הרי אלו מחללין על מעות שבבית: **ו** מושך ממנו מעשר בקסלע ולא הסיק לפדותו עד שעמד בשתיים, ונתן לו סלע, ומשתכר בקסלע, ומעשר שני שלו, משך ממנו מעשר בשתיים ולא הסיק לפדותו עד שעמד בקסלע, ונתן לו סלע מחלוץ וסלע של מעשר שני שלו, אם היה עם הארץ, ונתן לו מדמאי: **ז** הפודה מעשר שני ולא קרא שם, רבי יוסי אומר, דיו, רבי יהודה אומר, צריך לפרש. היה מדבר עם האשה על עסקי גטה וקדושיה, ונתן לה גטה וקדושיה ולא פרש, רבי יוסי אומר, דיו, רבי יהודה אומר, צריך לפרש:

פרק ד א המוליד פרות מעשר שני, שעבר על בכרי חזיר שאסור להלך מעשר שני ממקום למקום, ואמר שייפדם ממקום, או שילכסם לירושלים, והולכין ממקום היקר למקום הזול, או ממקום הזול למקום היקר, פודהו מעשר שני מירושל' קטנו שנומצאים עתה בשעת פדוין בין הלקח בין להחמיר. המביא פרות מן הגת לעיר, וכדי יין מן הגת מקום דריכת הענבים לעיר, השבח ששוקו ורוב הכפאות לשיי למעשר שני, ויצאות ויחלליהו בכמה, ילשם מביתו מביא: **ב** כשפודין מעשר שני אין משקבו אותו כפי מה שפרות שחייב שבקו אלא שנתנו הזול, והדיני מנות במתיר ששקנו שמוכר פרות לוקח את הפרות לא כמות שהוא מוכר יותר ביקר, וכן שקבא לחלל פרות על כסף פרט. כמות שהשליחין שהיה מחלף מפרוטה לסלע פרוט ממישיב את הפרוטה, וקנה מנוט שהוא מותר פרותו לפרט למי שיש לו סלע מחסר פדה פרותו כדי להריות, ואין פדה מעשר שני אכרה בלא מדה, כגון כמה אתה נתן בכרי זה או מבלא הפניה, אלו, אלא ידועים במשקל ובמדה, את שדמי ידועים וישל לו מחריו קבוע ידוע על פי עד אחד, בשנות סוחי אחד בקי (ת"ס)

ואת שאין דמיו ידועים, יפדה על פי שלשה שמכאים בדיקו, ויכול להיות אחד מן בעליה או עבדים, ואינה פרות אין להם מחריו קבוע, כגון היין שקרם שהחלל להחמיר, ופרות שהרקיבו, ומעות שהחליאו שהחלידו, ואין אין שמתן ידועה, וצריך רב אחד לסמוך: **ג** בעל הבית אומר אף פודה את הפרות בקסלע, אומר אני גם שורחא לפדותו בקסלע, בעל הבית קודם, מפני שהוא מוסיף חמש קשפודין קדתיב (ויקרא כ"ו לא) "ואם גאל כס מעשורו" על שלו מוסיף חמש מלכר, והיה אחד מדי' שכשויסופי והא חמש, ואם כפעל הבית משיל עבדו וכו' וכל דדיר, ואם בעל הבית אומר בקסלע אני לוקחו ואחר אומר בקסלע ואסר מטבע קטנה אחד מצ"ו בקסלע, את של סלע ואסר קודם, ואף על פי שבעל הבית נתן יותר ממנו, שבעל הבית מוסיף חמש ודא, ואין עליו מוסיף חמש, מפני שהיה אחד הפודה, הסיק על הקרו, והוספת כל דרו על הקרו דמיו חומשו, של החמש יכול להגרים והפטר דקלמון, פודה מעשר שני שלו מוסיף עליו חמישיה מלכר שפדו שני שהוא מותר לשני ובין שנתן לו במתנה, הפרות לפני המרשתו (דמעשר שני אסור לתם במתנה דמי ממון גבה, כדאמרין בפי"א מ"א) מיון

שנתן לו הבט לגרושי או להמעות לחלוץ:

שנתן לו הבט לגרושי או להמעות לחלוץ:

שנתן לו הבט לגרושי או להמעות לחלוץ: